

κανονικούς τους σχηματισμούς και όρμητον άσυγκράτητοι προς τή Αδριατικά όχθώματα. Ο ντ' Εσπεύρακ έτρεχε μπροστά άπ' έλούς.

— Γενναίοι σύντροφοι! φώναζε σε μιή στιγμή. Δέκα μέτρα μονάχα μάς χωρίζουν από τή έχθρικά όχθώματα.

Άλλά μιή έφανική λάμψη, μερικέσ σπίνθεσ, μιή θερμή πνοή σταμάτησε τήν όρμη των στρατιωτών που θερίζονταν. Οι Αδριατικοί άμυνόντουσαν με λύσσα. Ο ντ' Εσπεύρακ στριφογύρισε μιή στιγμή, παραπάτησε, τρέκλισε, έπεσε, μό ξανασηκώθηκε, συγκρατώντας τή άριστερό του χέρι, θρυμματισμένο σφίριζα στον όμο. Οι άλλοι στρατιώτεσ σέρονταν γιά νά πλησιάσουν τή χαρακώματα.

— Έγώ θά μω πρώτος! φώναζε ό δυστυχισμένο νεοσύλλεκτοσ, ένώ τή αίμα του έτρεχε άφθονο. Στοιχημάτιε με τόν Αδτοκράτορα τή σαυρό του.

Ήταν χλωμόσ, τή μάτια του θύλωναν, τή γόνάτ του λυγίζονταν, ή δύναμι του παράλυε. Ξαφνικά βλέποντασ πώσ δέ θά κατώρθωνε νά συρθή και νά μη πρώτοσ στα έχθρικά χαρακώματα και νά κερδίση τήν στοίχημα, τόν έπιασε κατί άνάν τρέλλα και άρπάζοντασ λυσοσασμένα με τή δεξιή του χέρι τή άριστερό, πού μόλισ κρατιώταν με μερικέσ κουφελιασμένες σάρκεσ από τόν όμο, τή έκοψε και τή πέταξε μ' όλη του τή δύναμη πέρασ τή έχθρικά χαρακώματα.

***

Σάν ένόητοσ, ό Ναπολέον θυμήθηκε τή στοίχημα και ρώτησε γιά τήν ντ' Εσπεύρακ. Του διηγήθηκαν τή φρικαστικό έπιτοόδιο και τόν πληροφορόρησαν πώσ ό ντ' Εσπεύρακ ήταν στό χειρογυργείο έκει κοντά στο στρατηγείο. Ο Αδτοκράτορ με τούσ στρατάρχεσ του πήγε νά έπισκεφθή τήν ηρώικη αυτό παιδι. Ήταν ξεπλωμένο σ' ένα κρεβάτι και τυλιγμένο σε μάλλινεσ κουβέτεσ.

— Α! ελεε ό Ναπολέον μόλισ τόν ελεε, είμαι εύχαριστημένοσ από σένα, μικρέ, και νά, ό σαυροσ μου σου άνήκει.

Τό πρώτοσ του μικρού ήρωα φωτοβόλησε από χαρά και δυό δάκρυα κύλησαν σά μαργαριτάρια από τισ άκρεσ των ματιών στα ώδηρά μάγουλά του.

— Μ' όλα αυτά, έξακολούθησε ό Αδτοκράτορ, μ' ένα στοργικό μόνο στή φωνή του, έχασε τή στοίχημα.

— Συγγνώμη Μεγαλειότατε! φώναζε ό μικρόσ. Τή χέρι μου μπήκε πρώτο σ' Αδτοκρατικά χαρακώματα.

— Α! πονηρέ Γασκώνε! ελεε ό Αδτοκράτορ χιιογελώνοντασ.

Μά ξαφνικά κατσοφίρισε, πήρε όλη του τή σοβαρότητα και προσήλωσε τή μάτια του σιλλογιαμένα πρώσ ένα σημείο: Του ελεε κακοφανή γιάτι πραγματικά πρόφτασε έστω και ένα μέτρο από τή σάμα του μικρού νεοσύλλεκτου και μόλιε πρώτο στίσ έχθρικέσ γραμμέσ και ελεε χάσει έτσι τή στοίχημα...

ΚΟΜΗΣ ΕΤΣΙΧΕΓΙΕΝ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΣΚΕΠΟΥΝΤΑΙ

ΜΠΙΝΤΟΥ Ο ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΣ

Ο Γάλλοσ κρητικόσ Έρρίκοσ Μπιντού, ό όποιοσ έχει έπισκεφθή έπανειλημένωσ τήσ Αθήνασ, φημιζεται γιά τή φιλαργυρία του. Κάποτε ελεε πάει νά έπισκεφθή ένα έργοστάσιο κατασκευήσ δόλων, τού όποιοσ ό έργοστασιάρχησ ήταν φίλοσ του.

Ο έργοστασιάρχησ, τή στιγμή πού ό κρητικόσ έφρεγε από τή έργοστάσιο του, ελεε τή λευτή κ' εγενικήσ εμπνευσι νά τού προσφέρη μιή καρμίνια τελευταίου συστήματοσ.

— Άλλά, έπρόσθεσε καθώσ τού τήν έδινε, είμαι λίαν προληπτικός και έπειδή φοβάμαι μήποσ τή τοιφεύει αυτό φονεύσει τή φίλια μασ, γι' αυτό θά σάσ παρακαλώσασ νά μου δώσετε μιή πεντάρα γιά πληρωμή του.

Ο Έρρίκοσ Μπιντού άνοιξε τή πορτοφόλι του, έβγαλε μιή δεκάρα από μέσα και δίνοντάσ τήν στον καταστηματάρχη, ελεε: — Αυτομάχοσ δέν έχω πεντάρα γιά σάσ δώσω, άλλα μπορείτε νά μου δώσετε τή ρεάτα από τήν δεκάρα.

— Εύχαριστωσ, άπάντησε ό καταστηματάρχησ πού τάχ: χάσει βλέποντασ τήν τοιγρουνιά του κρητιού.

Μά έφραζε στίσ τοίκεσ του και μη βρισκοντασ πεντάρα, πρόσθεσε: — Δυστυχώσ δέν έχω πεντάρα γιά σάσ δώσω πώσω.

Τότε ό Μπιντού τή τήν φωνικό ήρωσ τού κόμοσ, τού ελεε: — Ω, δέν πειράζει, κρατήστε τή δεκάρα δολώληρη, κ' έγώ, γιά τήν άλλη πεντάρα, θά πάρω μιή δεύτερη κορμίνια!...

***

Γιά τή Μπιντού έπίσης λέγεσ, ότι κάθε φορά πού φεύγει από τή σπιτι του, κλείνει πάντοτε μέσα στή ζαχαριέρα του μιή μπιγα ζωντανή. Και διαν έπιστρέφει δέν βεβηνάει ποτέ ν' άνοιξη τή ζαχαριέρα γιά νά βεβαιωθή, άπ' τήν παρουνιά τισ μύγασ, ότι ή ύπηρετήρια του δέν τού έκλεψε κατά τήν άπουσία του τή ζαχαρη!...

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή καλύτερη άνάμνηση πού διατηρεί μιή γυναίκα από τούσ έρωτικώσ της δεομούσ ελεε ή άπιστίεσ της.

Άνρδ Μπέκ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Όπωσ ξέρετε, βέβαια, ό Μωρίσ Ντεκομπρά ελεε σήμερα ένασ από τούσ γνωστότεροσ συγγραφέισ. Τά μυθιστορήματά του, όπωσ ή «Κυρία τού Βαγκόν Λί», ή «Βελούδινεσ φλόγεσ» κ.λπ., γίνονται άνάρπαστα και διαβάζονται δυο τή έργα κανενόσ άλλου ίσοσ συγγραφέωσ.

Ο Μωρίσ Ντεκομπρά ελεε ό τύποσ τού κομποπολίτη μυθιστοριογράφου. Τόν ίδιο δέ χαρακτήρα έχου και τή παρακάτω άνέκδοτα από τή ζωή του, όπωσ: τή διηγείται ό ίδιοσ.

Όταν κάποτε έξοδισα στό Λονδίνο — λέγει ό Μωρίσ Ντεκομπρά — έτρωγα τακτικά σ' ένα μικρό έστιατόριο, σε μιή άπομνη σνοικία.

Τό γκαρσόνι πού με έσέρβιρε συνήθωσ, ήταν ένασ Ιταλόσ, ήλικιωμένοσ, πού ελεε μιή παραέννη φσιονογωμία. Άν δέν τόν ήξερε κανείσ, θά μπορούσε νά στοιχηματίση ότι ήσαν κακοποιόσ. Έγελούσε πανούργα, διαν έπλησίαζε κρατώντασ στό χέρι τή δίσκο του, δόλοληρο τή παρουνιαστικό του ήταν γεμάτο πονηρία.

Έάν κανείσ τού έζητούσε ένα άλλο καθαρό ποτήρι, κατέβραζε Χριστούσ και Παναγιέσ γιά νά τόν πείση ότι τή ποτήρι πού τού ελεε φέρη ήταν καθαρό, καθαρώτατο, ένώ συγχρόνοσ προσπαθούσε νά τή καθαρίση με τή δάχτυλά του. Όπωσδηποτε ήταν ένασ συμπαθητικόσ άνθρωποσ, γιά μένα τουλάχιστο.

Ένα βράδυ, πού ελεε νά τόν πείση πού τή δειπνο μου και τόν εφώναζε γιά νά πληρώσω, έβγαλε τή μπλόκ του, έξισε τή κεφάλι του και έπειτα με ρώτησε:

— Έχετε μιή σούπα, σενόρ. Δέν θυμάμαι όμοσ τί ήταν: κρεατόσουπα ή σούπα με μιτζέλια;

Τού άπάντησα γιά νά τόν πειράξω:

— Μά ούτ' έγώ ξέρω τί ήταν εκείνη ή σούπα σου, άγαπητέ μου. Τό μόνο πού ξέρω ελεε πώσ ελεε τή γευση σακουνοού!

Τό γκαρσόνι φάνηκε ικανοποιημένο άπό τήν πληροφορία πού τού έδωσα, έγραψε από τήν πλάκα του: «Σούπα μιτζέλια» και κατόπιν μου έξήγησε:

— Όρισμένοσ ελεχε σούπα μιτζέλια, άφού ελεε τή γευσι σακουνοού, γιати ή κρεατόσουπά μασ μυρίζε άπόψε πετρέλαιο!...

***

Ήμουνα στή Νέα Ύόρκη διαν ένα βράδυ σινάντησα έναν Άμερικανό φίλο μου συγγραφέα.

— Ξέρω, μου ελεε, ότι γνωρίζετε τή Νέα Ύόρκη όπωσ ό νικτοφύλακεσ τού Μπροντγουάη. Θαρώσ όμοσ πώσ ελεε άδύνατο νά ξέρετε και μιή μικρή τάβερνα στό Γρήνουίτε, πού θυμίζει λιγάκι τή δική μασ τή Μονιάρση. Θέλετε νά σάσ όδηγήσω; Ελεε ή τάβερνα τού Μπάρματ-Άλεξάνδρη.

Τού άπάντησα πώσ ήμουνα πρόθυμοσ και πήραμε ένα αυτοκίνητο. Σε λίγη ώρα είμαστε στό Μπάρματ-Άλεξάνδρη, ένός Καναδοσ, πού ελεε τήν άποστολική φσιονογωμία ένός άσκητού των μεσαιωνικών χρόνων.

Έπήραμε θέση σ' ένα τραπέζι και ό ταβερναόρησ ήθε νά πάρη διαταγέσ.

— Τι έχεισ άπόψε, Μπάρματ Άλεξάνδρη; τόν ερώτησε ό νεοϋορκέζοσ φίλοσ μου.

— Έχω μοσχαρίσιο κεφάλι πρώτης, σπυκτί άρνιού και ποδαράκια γουρουνόπουλου, κύριε, άπάντησε σοβαρώτατοσ ό ταβερναόρησ. — Αί λοιπόν, άγαπητέ μου, τού λέγει τού ό φίλοσ μου, εκείνοσ πού έχει μοσχαρίσιο κεφάλι, σπυκτί άρνιού και γουρουνιά πόδια, δέν κάβεται ταβερναόρησ. Πάει νά κάμη περιουσία σ' έναν τούρο!

***

Όταν ήμουνα στήν Ιταλία έπέρασα έξωχα. Στή Ρώμη έγνωρίσα ένα νεαρό συζυγικό ζεύγος από τή Βέλγιο, πολή καλοσ, και ένγενικόσ νέουσ. Έταξεδέουσαμε έπειτα μαζί στή Φλωρεντία, κ' άπ' εκεί καταηίξαμε στό Μόντε-Κάρλο.

Όταν φτάσαμε εκεί, άναπαυθήκαμε λιγάκι, φάγαμε έπειτα με πολλή όρεξη και, φωνικά, πήγαμε στό Καζίνο.

Καθήσαμε και σε μιή στιγμή ή κύρια ρώτησε τόν άνδρα της:

— Έρρίκε, δέν μπορώ, έρεκε, νά άντιτώ στον πειραμά. Δόσ μου εκατό φράγκα μονάχα, γιά νά τή παίξω στή ρουλέττα.

— Σε πούδν άριθμό θέλεις νά βάλησ, άγαπητή μου; τήν ερώτησε έκεινοσ.

— Στά χρόνια της ήλικίασ μου, στο 23, Έρρίκε. Είμαι βιβια πώσ θά μου φέρη τύχη!

Ο νεαρόσ σύζυγοσ έξετέλεσε τήν έπιθυμία της ώρας του. Ή ρουλέττα έγύρινε, εκέορδισε όμοσ ότι τή 23 άλλα τή 30.

Τότε ό σύζυγοσ γύρισε πρώσ έμένα και μου ελεε:

— Βλέπετε, εκέορδισε τή 30. Ατά παθαίνουνο δυοσ κρυβούν τήν ήλικία τουσ. Άν έβαζε σ' όλιθινά της χρόνια θά κέρδιζε!...

ΑΝΕΜΩΝΕΣ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Τίποτε δέν ελεε πώσ όληρο από τήν εύτυχία των άλλων.

***

Ύπάρχουνο πολλοί άνθρωποσ πού παντρεύονται, όπωσ άλλοι γίνονται έπάλληχοι.